

Forfatter: Martensen, Hans Lassen

Titel: BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Martensen, Hans Lassen (1876-02-16)

Citation: Martensen, Hans Lassen: "BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Martensen, Hans Lassen (1876-02-16)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)*, Karl Schønbergs Forlag, s. 387. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-002-shoot-L0022522300020149.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Martensen til Laub
Kjøbenhavn, 16. Februar 1876

Kjære Biskop Laub! Vor Brevvexling bør visselig ikke gaae istaae, og derfor griber jeg Pennen, om jeg end dennegang kun har lidet at meddele. Jeg har nu i næsten en Maaned været Patient, lidende af en høist smertefuld Hudsygdom (Zona — alias Helvedesild, der i al Fald kan kaldes Skjærsild), men i hvilken de neuralgiske Smerter ere de besværligste. — — — —

Fra Dorner har jeg i disse Dage havt Brev, og han har meddeelt mig en Deel om Twestens sidste Tid, idet han stadigt har besøgt ham. Jeg forudsætter, at De har seet, at Twesten er død i den høie Alder af 86 Aar. Jeg har altid sat Priis paa Twesten fra den Tid, jeg som ung Student hospiterede hos ham i Kiel. Paa min s. 388sidste Udenlandsreise besøgte jeg ham, og var en Aften sammen med ham hos Dorner. Dorner, der i de sidste Maaneder før hans Død ofte har samtalt med ham, meddeler, at Twesten yttrede, at han for sin egen Person udelukkende holdt sig til det Simpleste og Eenfoldigste i Troen, til Barnetroen. Den sidste Gang, Dorner havde talet med ham, havde han sagt: Jeg er mere og mere bleven Pietist, hvorved han vilde tilkjendegive, at han kun tænkte paa sin Sjæls Frelse. Mig have disse Meddelelser meget opbygget, og man maae visselig være enig i, at jo mere man nærmer sig til dette Livs Afslutning, desto mere føres man tilbage til de simpleste Elementer i Troen, til det, som Theologen har tilfældes med den eenfoldigste Christen, til det, hvorom vi Biskopper samtale med Ungdommen paa vore Visitatser. Dette er meget vel foreneligt med en høi og dyb Interesse for Theologien. Og saaledes er det glædeligt, at det Manglende af Twestens Dogmatik skal ligge færdigt til Trykken, og altsaa om ikke lang Tid vil kunne forventes. Man vil sikkert kunne læse det baade til Belæring og Glæde. De har sikkert, ligesom jeg, i Deres Studenterdage læst den første Deel af hans Dogmatik, som dengang vakte saa stor Opsigt. Mynster satte megen Priis derpaa. Han yttrede ogsaa engang for mig, at han gjerne vilde høre Forelæsninger hos Twesten over Indledningen til det Nye Testamente. Maatte vi ogsaa faae Efterladenskaber i denne Retning! Hiin Aften hos Dorner kom Talen paa de kritiske Forhandlinger om Johannes Evangelium, og Twesten gjorde fine og slaaende Bemærkninger i apologetisk Retning. — — — —

Endnu vil jeg dog ikke undlade at tilføie om Twesten, hvad jeg saae i en Kirketidende, at han selv har bestemt s. 389Texten til sin Ligtale: „Han skal ikke sønderbryde det knækkede Rør, han skal ikke udslukke den rygende Tande.“ Hvor trøstefuldt er dog dette Ord, og hvo vil ikke gjerne indeslutte sig selv derunder?

Deres tro hengivne H. Martensen.